

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Miloše Holečka v právní věci žalobců a) [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], bytem v [REDAKCE] a b) [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem v [REDAKCE], obou zastoupených JUDr. Janem Brožem, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 60, proti žalované obchodní společnosti VLTAVA-LABE-PRESS, a.s., se sídlem v Českých Budějovicích, Přemysla Otakara II. č. 8/5, IČ 61860981, o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 11 C 14/2006, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. července 2008, č.j. 1 Co 155/2008-159, takto:

- I. Dovolání žalované **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění:

(§ 243c odst. 2 o.s.ř.):

Krajský soud v Českých Budějovicích, rozsudkem ze dne 4. října 2006, č.j. 11 C 14/2006-87, výrokem I. zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna uveřejňovat po dobu 14 dnů v internetovém deníku www.deniksip.cz na první straně vydání omluvu s textem uvedeným ve výroku. Výrokem II. zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna uveřejnit ve vydání deníku Šíp na 1. a 4. straně omluvu ve znění uvedeném ve výroku. Výroky III. a IV. uložil žalované zaplatit každému ze žalobců částku 100.000,- Kč na náhradu nemajetkové újmy podle § 13 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“). Výroky V. a VI. zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit každému žalobci náhradu nemajetkové újmy ve výši 900.000,- Kč a výrokem VII. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že při dopravní nehodě vozidla BMW dne [REDAKCE] zemřel spolecestující – [REDAKCE] – [REDAKCE]. Dne 1. února 2006 uveřejnila žalovaná na internetovém deníku www.deniksip.cz a na titulní a čtvrté straně deníku Šíp fotografie vraku vozidla s ohořelými tělesnými pozůstatky sedících osob, z nichž jedna byla [REDAKCE]. Žalobci podali žalobu na ochranu osobnosti, a to jednak ve vztahu k zemřelému [REDAKCE] ve smyslu ustanovení § 15 o.z. a dále za svou osobu za zásah do jejich soukromého a rodinného života. Soud prvního stupně uzavřel, že u prvního požadavku žalobců nedošlo k zásahu do osobnostních práv, neboť zveřejněním snímků nebyla snížena čest, důstojnost nebo úcta k zemřelému, byť způsob uveřejnění byl pro cíle zpravodajství nevhodný.

V druhém případě soud shledal zveřejněním snímků zásah do osobnostních práv žalobců chráněných ustanovením § 11 o.z., konkrétně do jejich práva na soukromí a rodinný život, byť nebyl tak citelný jako samotná ztráta blízké osoby a přiznal žalobcům již zmíněnou finanční satisfakci.

O odvolání žalované rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 17. dubna 2007, č.j. 1 Co 21/2007-117, kterým rozsudek soudu prvního stupně změnil v napadených vyhovujících výrocích ve věci samé (III. a IV.) tak, že zamítl žalobu, aby žalovaná zaplatila každému ze žalobců částku 100.000,- Kč na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Na rozdíl od soudu prvního stupně odvolací soud neshledal v uveřejnění předmětných obrazových snímků neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobců, konkrétně do jejich práva na soukromí. Rozsudek odvolacího soudu však byl zrušen ve výrocích, kterými byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích III. a IV. a ve výroku o náhradě nákladů řízení rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. ledna 2008, č.j. 30 Cdo 3361/2007- 138 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 29. července 2008, č.j. 1 Co 155/2008-159, rozsudek soudu prvního stupně změnil v napadených vyhovujících výrocích ve věci samé (výroky III. a IV.) tak, že zamítl žalobu, aby žalovaná zaplatila každému ze žalobců 50.000,- Kč; ve zbytku jej potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud mimo jiné odkázal na již zmíněné zrušovací rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a konstatoval, že záběr na dotčených snímcích je třeba považovat za drastický, přičemž uveřejněním těchto snímků došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobců, konkrétně do jejich práva na soukromí, jehož součástí je právo na pietu, neboť po smrti osoby blízké přetrvávají vytvořené vazby. Odvolací soud pak poukázal na jednotlivé skutkové aspekty posuzovaného případu a s přihlédnutím k ustanovení § 13 odst. 2 o.z. dovedl výši náhrady nemajetkové újmy v penězích, která by podle jeho mínění byla způsobila zmírnit následky zásahu.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost odvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Uplatňuje dovolací důvody uvedené v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a a) o.s.ř. Pokazuje zejména na vzájemný konflikt práva fyzických osob na ochranu jejich osobnostních práv s právem na informace. I pokud by však byl prokázán neoprávněný zásah do práva žalobců na ochranu osobnosti, nebylo by to podle názoru dovolatelky (v daném případě) dostatečné pro přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích. Navrhla, aby dovolací soud rozhodnutí Vrchního soudu v Praze zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. K dovolání nebylo podáno vyjádření.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) přihlédl k čl. II bodu 12. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a konstatuje, že dovolání není v této věci přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a nebylo shledáno přípustným ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé nemá po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. Otázku výkladu ustanovení § 11 a § 13 o.z. dovolací soud posoudil v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu, přičemž již soud prvního stupně se fakticky zabýval okolnostmi spojenými s posouzením vztahu práva na ochranu osobnosti a práva na informace (analogicky srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. února 2006, č.j. 30 Cdo 1109/2005-179, rozsudek téhož soudu ze dne 20. května 2010, sp.zn. 30 Cdo 1096/2009, apod.); současně též

vzal v úvahu právní názory vyslovené v již zmíněném zrušovacím rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. ledna 2008, č.j. 30 Cdo 3361/2007-138. Pokud dovolatelka uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř., nesměřuje k podmínce existence právní otázky zásadního významu (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. června 2004, sp.zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné pod č. 132 v časopisu Soudní judikatura, ročník 2004, nebo v usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 7. března 2006, sp.zn. III. ÚS 10/06, uveřejněné pod č. 130 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006). Jestliže z obsahu dovolání případně vyplývá dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř., nemohlo k němu být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., přihlédnuto (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. června 2004, sp.zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné pod č. 132 v časopisu Soudní judikatura, ročník 2004, nebo v usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 7. března 2006, sp.zn. III. ÚS 10/06, uveřejněné pod č. 130 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006). Dovolání bylo proto odmítnuto jako nepřípustné podle § 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 218 písm. c/ téhož zákona.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 5 věta první o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1, § 151 o.s.ř., když žalovaná nemá na jejich náhradu nárok, zatímco žalobcům v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 17. června 2010

JUDr. Pavel P a v l í k , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Žlůvová